

Kikkerbillen

KIKKER
in je
BILLEN

© 2020

© Auteur: Kimar Hevanz

1ste druk 2019

2de druk

ISBN 9789464181845

Nur: 280

Uitgever: Boektriomf

Omslag/binnenwerk: Mar van Heezik

Uitgegeven door, Brave New Books

In verband met de privacy van sommige mensen uit dit boek heb ik namen en uiterlijke kenmerken verandert. Het verhaal dat ik in dit boek vertel is mijn waarheid en ik vertel het zoals ik het heb beleefd.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever.

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en of personen berust op louter toeval.

This book may not be reproduced by print, photo print, microfilms or any other means, without written permission from the author and the publisher.

‘Kikkerbillen’

Kimmar Hevanz

BT

3

KIKKERBILLEN

Is een reisverhaal over twee kinderen, Fenna en Tom.

Zij emigreren samen met de ouders van Nederland naar Indonesië, waar ze in een totaal andere cultuur terecht komen.

Een leefstijl die enerzijds heel spannend is maar tegelijkertijd ook heel angstig. Ze beleven de vreemdste avonturen.

Ook is het de wereld van wilde dieren. Een spannend, emotioneel verhaal met grote avonturen voor kleine mensen.

Fenna

‘Zet die koffer nou eens aan de kant. Ik kan er niet meer door.’

Helemaal gestrest vloog mijn moeder door ons huis.

Achtentwintig jaar is mijn moeder geworden.

Het afgelopen weekend pilde het huis uit van de mensen. Ik houd niet zo van dit soort bezoeken. Al dat geklets over niets. Als ze al iets vertellen dan gaat het altijd over andere mensen die het weer niet

goed hadden gedaan, anders hadden moeten zijn of niet naar de kerk waren geweest. Nee, niet mijn groepje.

Ik kijk hoe moeder van de ene kamer naar de andere rent.

Mijn moeder is bijna overspannen van de hectiek van de afgelopen vier weken. Dat volwassenen zo'n drama van alles kunnen maken. Ik haal mijn schouders op, pak mijn koffertje en zet deze bij de auto.

Inpakken mag ik niet, dat doet mijn moeder. Alles wil ze zelf doen. Terwijl ik achterom kijk naar ons huis bekruipt mij het gevoel van verdriet.

Hier was ik geboren.

Hier had ik gespeeld met mijn vriendinnetjes. Hier had ik ge-

woond met haar broertje Tom die nu vijf jaar was. Vier jaar jonger dan zichzelf.

‘Fenna, Fennae... sta niet te dromen.’

Ze sjouwt met twee koffers, aan elke hand een naar de voordeur en wil de trap af lopen. Ik zie het gebeuren.

Baffff, ze valt voorover en blijft liggen.

‘Mam, gaat het?’

‘Ja,’ piept ze en begint te huilen.

Mijn vader komt erbij en troost haar terwijl hij haar overeind helpt.

Een beetje verbaasd sta ik er naar te kijken. Waarom gaat alles alsof ze op de vlucht zijn.

‘Sta niet zo stom te staren en haal verband met water.’ Ik ren naar binnen om de verbanddoos te halen. In de gang zie ik de doos met al mijn poppen. Die gaan naar het kinderweeshuis, zegt mijn moeder.

Jammer, ik ben eraan gehecht. Snel grijp ik er een paar dingen uit en stop ze in de rugzak die naast de trap staat en ren daarna snel naar buiten om mijn vader de verbanddoos te overhandigen.

‘Liefje, doe het rustig aan, we hebben nog tijd schat.’

Mijn vader is een schatje. Altijd rustig, aardig en liefdevol. Naar iedereen in ons gezin. Hij heeft een belangrijke baan, zegt mijn moeder. Hij is overgeplaatst.

Daarom gaan wij emigreren naar Indonesië.

‘Wat is dat, overgeplaatst?’ wil mijn broertje weten. Ze legt het uit en na lang nadenken zegt Tom, ‘oh, dat is het.’

Moeder en ik schieten beiden in de lach.

Papa vertelt over Indonesië

Indonesië was de bestemming, maar dan wel in de uiterste oosthoek van het enorme eilandenrijk. Diep in de binnenlanden van de Papoea's, in het voormalige Nieuw Guinea.

Papa heeft precies verteld waar we naar toe gaan en hoe het daar is.

Tom en ik hingen aan zijn lippen toen hij vertelde over het land, hoe ze erbij lopen, met ringen door

hun neus. Wij keken elkaar aan en moesten giechelen.

Vader merkte er niets van en vertelde gewoon door.

'Nieuw-Guinea is een eiland, in het westen van de Grote Oceaan, dat behoort tot het continent Australië. Het eiland wordt begrensd door de Grote Oceaan in het noorden.

Het is verdeeld over twee landen; het westelijk deel hoort bij Indonesië en omvat de provincies Papoea en West-Papoea en het oostelijk deel vormt het merendeel van Papoea-Nieuw-Guinea.

Men schrijft Papoea ook wel als Papua.

Na verloop van tijd moesten de Papoea-bevolking zelfstandig

kunnen kiezen, of Nieuw-Guinea zich wel of niet zou aansluiten bij Indonesië.

Nederland wilde het eiland nu niet meer aan Indonesië overdragen. De Papoea's bewonen hun gebied zeker 50.000 jaar, waar zij jagen, vissen en landbouwsystemen ontwikkelen en uitwisselen met de omgeving. Het landschap waar Papoea's leven is enorm divers en wordt gekenmerkt door een uniek ecosysteem.' Papa stopt even.

Ik dacht even na. Dus, daarvoor gaat mijn vader naar Indonesië. Ook voor de grote bio-diversiteit, soorten die nergens anders ter wereld voorkomen. Volgens bekende

ecologen komen er ruim 125.000 diersoorten op Papua voor.

Door het warme en vochtige klimaat, met een gemiddelde temperatuur van 26 graden Celsius, bestaat Papua voor ruim driekwart uit tropisch regenwoud. Net als het Amazonegebied in Zuid-Amerika gelden de Indonesische regenwouden, die van de Papua, de 'longen' van de aarde; beide hebben te kampen met grootschalige ontbossing en staan daardoor wel flink onder druk.

In Papua wonen honderden inheemse stammen. Door de enorme ontbossing worden de papoea's echter verdreven uit hun natuurlijke habitat en trekken naar dorpen.

‘Wat is een habitat papa,’ vraag ik.
‘Dat is een natuurlijk leef of woongebied waar planten en dieren van nature thuis horen. “Natuurlijk” betekent hier dat het organisme, de plant en dier, soms mens in die omgeving zich het beste thuis voelt wat betreft bestaan en voortplanting. Vaak wordt gesproken over Habitat bij begrensde leefgebieden.’

Daar hebben zij in veel gevallen geen middelen van bestaan. En mijn vader gaat daar werken en helpen.

Als Papoea’s een opleiding hebben gevolgd zal het makkelijker voor ze zijn zich staande te houden in de dorpen waar ze leven.

‘Zo kinderen en nu naar bed.’

Plotseling word ik wakker. Ik was tijdens zijn verhaal in slaap gevallen.

Morgen is de grootte dag!